

Mintha a katonaságnál

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 44. szám, 2018. október 31.

Az élet úgy hozta, én is kénytelen voltam 27 hónapot a határőrség kötelékében eltölteni. Szokták mondani: mindent megbocsátok, de semmit sem felejték. Így vagyok én is. Mostanság nem tudok szabadulni a gondolattól: mintha a katonaságnál lennék. Annyi sületlen butaságot, zagyvaságot addig sohasem hallottam a körülöttem élő emberektől, mint ott. Csak akkor az volt a vigasz: nemsokára letelik. Amíg Kovács Zoltán írását (*Nagy őrnagy, ÉS*, 2018/43.) nem olvastam, úgy véltem: csak én látok hasonlóságot az akkori sereg szellemi színvonala és a mostani magyarországi közállapot között. Béres Attila írt két olyan könyvet a témakörben – *Ajándéknyár* és *Hány napod van még, őrvezető?* címmel –, ami ennyire megragadott.

Örültem, hogy ezt az írást olvashattam, és sajnos nem gondoltam, hogy idős koromra a magyarországi közbeszéd és közállapot ennyire silány lesz.

Kazincbarcika

U. i.: Talán még azt megjegyzem: öreg katona koromban vasárnap délelőtt szórakozásom az volt, hogy kimentem a városba, vettem egy *Élet és Irodalmat*, beültem egy cukrászdába és elolvastam.